

JUWELENKIST.JE

U wist het wellicht nog niet, maar toch is het zo: We zijn een rijke vereniging. We koesteren en bewaken immers een enorme schat, onze kroonjuwelen, een treffende eretitel voor de meest waardevolle paddestoelengebieden in ons land. Een overzicht van kroonjuwelen danken we aan Leo Jalink die in 1999 de 200 mooiste in de etalage van Coolia zette. Uiteindelijk is dit de kroon op het werk van inspanningen van heel veel leden die terreinen inventariseren en bereid zijn om hun gegevens te leveren aan het landelijke databestand. Zo worden onze juwelen voortdurend opgepoetst en gepolijst. Van tijd tot tijd wordt er in Coolia eentje tegen het licht gehouden. En dan blijkt dat zelfs begraafplaatsen en stadsparken mycologisch kunnen schitteren.

In dat verband was 20 maart 2004 gedenkwaardig. De Commissie Paddestoelen en Natuurbehoud organiseerde een dagvullend programma waarin de kroonjuwelen werden uitgestald. Het toegestroomde publiek kon zich vergapen aan mycologische pareltjes uit het Bunderbos, de rijkdommen in de landgoederen van het Kromme Rijngebied, Scharlaken waspaten van de Limburgse kalkgraslanden, de beroemde Satansboleet van Huys ten Donck.

We ontdekken kroonjuwelen, koesteren ze, maar er is één groot probleem: ze zijn niet ons eigendom. Misschien is de vereniging toch niet zo rijk als ze eerst leek. De kostbaarheden bevinden zich immers in andermans vitrine. De zorg ervoor is vaak toevertrouwd aan organisaties die natuurbehoud nastreven. Je zou denken dat ze daar wel in goede handen zijn, maar dat is helaas niet altijd het geval. Op de juwelendag werd ingegaan op de groten-deels vergane glorie van de Notenlaan bij Zeist en de vele mislukte pogingen om de eigenaar, Staatsbosbeheer, tot een paddestoeelvriendelijk beheer te bewegen. Het gaat hier nota bene om het enige Nederlandse gebied dat specifiek om zijn mycologische waarden als natuurreservaat is aangekocht! Tijdens de laatste werkweek in Limburg bezochten we een schraal graslandje bij Cottessen, vermaard om zijn wasplatenflora. Het terrein bleek volledig verruigd te zijn en van de waardevolle mycoflora was geen spoor meer te bekennen. In de laatste nieuwsbrief van de Paddestoelenwerkgroep Drenthe staat een schrijnend stukje van Cees Koelewijn over het verdwijnen van de enige vindplaats ter wereld van de onlangs beschreven IJsvogelsatijnzwam (*Entoloma alcaedicolor*) langs de Oude Norgerweg. De berm werd door de beheerder, wederom Staatsbosbeheer, afgeschoven, hoewel die instantie op de hoogte was gebracht van de uitzonderlijke betekenis van deze plek. Deze voorvallen vormen ongetwijfeld maar het topje van de ijsberg.

Het verbijsterende van die 20^e maart was dan ook dat de eigenaren en beheerders van al die kroonjuwelen nergens in de zaal te bekennen waren. Er waren ook geen journalisten om de glans van onze geleaste kroonjuwelen uit te dragen naar de wijde wereld. Het bleek dat niemand ze had verwittigd. Zo blijven we, een beetje wereldvreemd, preken voor eigen mycologische parochie. Wat een gemiste kans!

Kom op, mensen, open dat kistje! Zet die mycologische juwelen in het zonnetje, zodat ook anderen van de schittering kunnen genieten en ze op waarde leren schatten. Alleen dan mogen wij verwachten dat beheerders er zorgvuldig mee om gaan.